

Hilli Rand

ESIMENE A KLASS JA PÄIKESELAPSED

ARGO

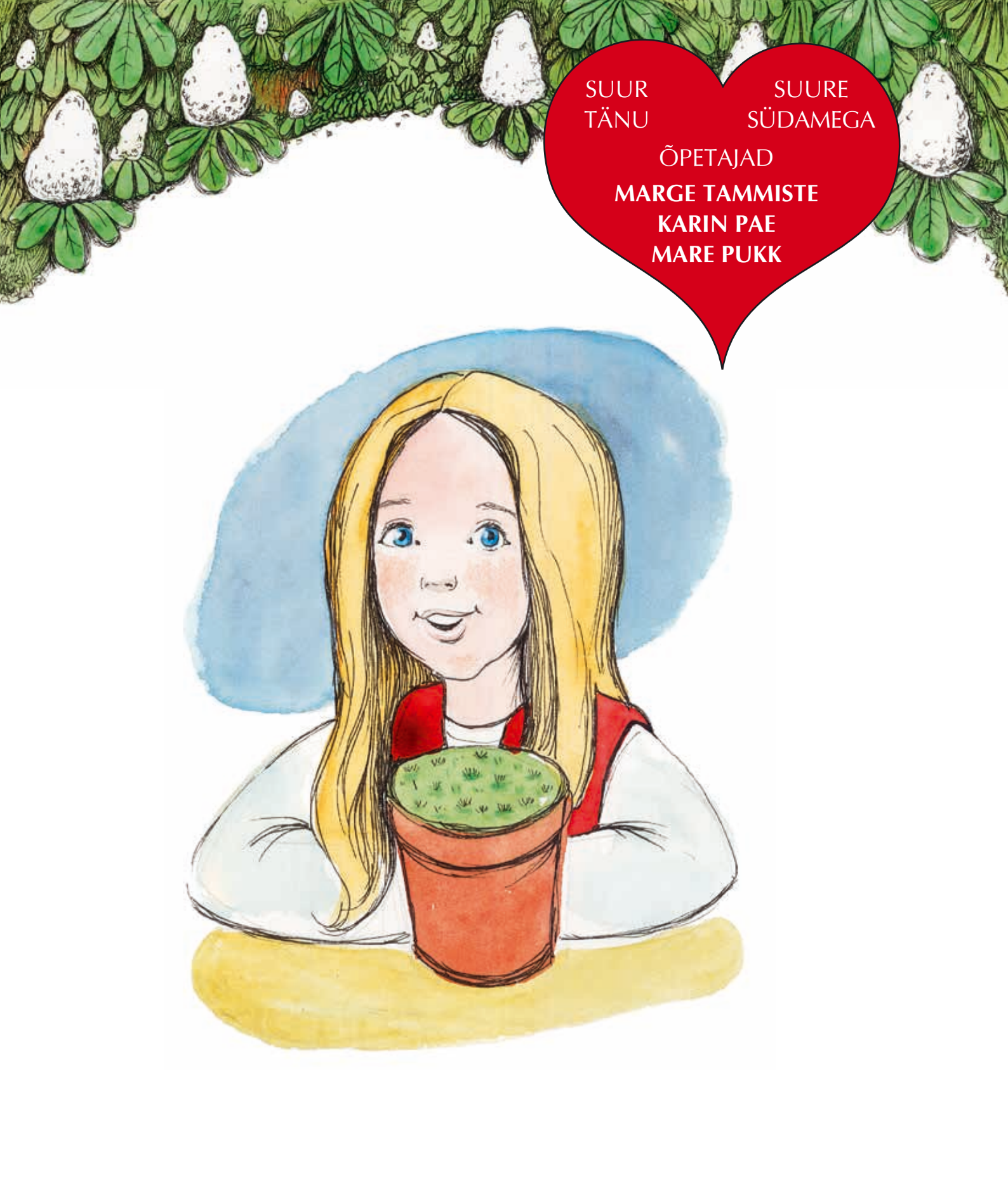

Toimetaja Piret Ruustal
Pildid joonistanud Epp Marguste

© Hilli Rand ja kirjastus Argo, 2021
www.argokirjastus.ee

ISBN 978-9949-688-56-2

Trükitud trükikojas Print Best

SUUR
TÄNU

SUURE
SÜDAMEGA

ÕPETAJAD
MARGE TAMMISTE
KARIN PAE
MARE PUKK

Üks väike tüdruk astus asjalikult mööda tänavat, peas roosa tuttmüts ja seljas suur ranits. Sellest võis kohe aru saada, et ta on koolitüdruk. Ranitsa küljes rippusid mõlemal pool kaks tillukest karukest, üks helepruun ja teine tumepruun. Nad õõtsusid ja hüplesid tüdruku sammude taktis. Ning seisis liikumatult, kui tüdruk seisatas, veelompi uuris ja naeratas. Jah, see tüdruk oli lahke loomuga ja naeratas tihti.

Õhk oli rõõmus ja kevadiselt värske, päike sillerdas taevas juba üsna soojalt. Väike koolitüdruk kiirendas sammu ja jõudis suure neljakorruselise maja ette, mis oli ümbritsetud vanade võimsate puudega. Puude okste küljes olivad pungad paistsid alles päris pisikesed. Aga juba õige varsti, kui pungadest sirutuvad välja lehed, varjavad need koolimaja tänava poolt peaaegu täiesti!

Tüdruk jooksis trepist üles majaukseni ja sikutas selle lahti. Uks ei käinud just kõige kergemalt, kuid temal oli jõudu küll. Ta teretas vana valvurionu ja võttis kähku riidehoius üleriided seljast. Enam ei olnud sinna palju lapsi jäänud, sest kohe oli algamas esimene tund. Nüüd oli vaja veel oma klassini jõuda ... ja siis kohe saab ta klassikaaslastele teatavaks teha oma suure uudise!

Tüdruk lippas mööda pikka koridori, sest tema klass asus peaaegu lõpus paremat kätt ning selle uksel oli silt: 1 A. Möödaminnes keksis ta veel põrandale joonistatud keksukastis. Ning piilus sisse teiste klassiruumide kõrgetest kitsastest akendest, mis asusid uste kõrval – ah, nii huvitav!

Juba avaski ta tuttava ukse – klassis tundus kõik olevat nii nagu igal hommikul.

Pinginaabrid Iti ja Ellika mängisid puhkenurgas nukkudega, seda juhtus tihti. Täna olid nad kaasa võtnud pabernukud ja vahetasid neil riideid.

Hans näris midagi nagu alati – ikka oli tal kõht tühi, ükskõik kui palju ta ka sõi. Ega ta muidu nii priske poleks olnud.

Tedretäppidega Pirko, kes oli täna õpetaja abiline, kastis aknalaudadel olevaid toalilli. Ta oli tormakas, seetõttu kippus vett üle ääre voolama. Tema pinginaaber Pärli jooksis kohe appi, oli ju vaja aknalauad ruttu ära kuivatada.

Uku oli pannud pea kätele ja tukkus, see oli väga tema moodi. Mõnikord hüütigi teda „Unimütsi-Ukuks“. Johan tema kõrval kritseldas midagi pabe-rile. Kaarel aga luges ajakirja, see oli kindlasti nii keeruline, et keegi teine poleks sellest aru saanud. Pisike Grete uuris pingsalt oma pinali sisu, võttis mõne asja välja ja pani siis jälle tagasi.

Ursula, Tiiu ja Karoliina sosistasid midagi omavahel, pead koos, küllap salajuttu, salajutt on nii magus! Kuid õpetaja? Teda küll klassis näha ei olnud. Arvatavasti oli ta midagi tooma läinud.

„Tere hommikust!“ hüüdis väike tüdruk rõõmsalt oma päikesevärvi sein-tega klassi astudes, kus kõik oli talle juba sügisest saadik tuttav. Tumeroheline tahvel, selle kõrval kraanikauss. Kolm suurt akent pilvetupsuliste ruloodega. Mitu riiulit ning patjadega puhkenurk.

Paljud hüüdsid vastu ka: „Tere, Lisandra!“, „Tšau!“ ning lehvitasid. Jah, nüüd on just õige aeg oma vahvast uudisest rääkida!

Kuid selleni Lisandra siiski ei jõudnud, sest kohe selgus, et hommik ei olnudki nii rahulik ja argine kui harilikult.

Tahvli juures vaidlesid mõned poisid millegi üle ja tahtsid siis omavahel peaaegu kisklema minna, endal näod tumepunased.

Vähe veel sellest, ust kõvasti paugutades tormas sisse Hindrek ja kisas läbematult: „Nägin, jah, nägin!“ Seepeale jooksis trobikond poisse samuti koridori ja hõikles seal valjult. Neile järgnesid mõned uudishimulikumad tüdrukud. Klassi haaras mingi üleüldine kannatamatus ja ärevus. Ainult Iti ja Ellika mängisid edasi nukkudega ega lasknud end millestki häirida. Ja Uku tukkus ka edasi.

„Mis on?“ imestas Lisandra ja võttis oma laua juures koolikoti seljast.

„Tule kaasa,“ haaras tal käest hea sõber, punapäine Mariroos, ning selgitas: „Tead sa, Kaul rääkis, et ta nägi WC-de juures kummitust, et see läks nagu seinast sisse, seal kohas, kus ust ei olegi. Ta ütles, et „ausõna“ ja kardab nüüd hirmsasti, ei julge WC-sse enam minnagi!“

Lisandra jäi jahmunult kuulama ning Mariroos jätkas: „Aga Karl-Kaspar ütles, et tema arvates on seal hoopis üks röövel või sissemurdja, kes tuli luurele, et mida võiks varastada. Tema kuulis ka mingit müra!“ Tüdrukud jooksid koos klassist välja teistele järele.

Lastesumm kogunes päris koridori lõppu, sinna, kus WC-de kõrval oli klaasuks, mis seisis alati lukus. Selle taga asus varutrepikoda, mida kunagi ei kasutatud, sest see oli ette nähtud ainult eriolukordadeks, nagu näiteks tulekahju või õnnetus. Julgemad piilusid klaasi taha, seal oli hämar ja pisut kõhe.

„Nägin, ise nägin,“ korrutas Hindrek kangekaelselt, nagu arvates, et teised teda ei usu. „Kaulil on õigus!“

„Ei, mina lahkun, härrad, siin on asi kahtlane!“ veiderdas Ilmar-Aksel ja hakkas taganema, selg ees.

„Ah, mida sa põnnad, mees!“ venitas Hans, müslibatoonike näpu vahel. Tema tahtis välja näidata, et ei karda üldse.

Väike Karl-Kaspar, klassi noorim, ent väga hakkaja, lõgistas salapärase trepikoja ukselinki, kuid see oli kindlalt kinni. „Aga ikkagi tahavad kurjategijad võib-olla kooli vallutada!“ arvas ta kõhklevalt.

„Äkki on neil relv ka?“ pakkus põnevil Remo, Kauli pinginaaber.

„Te olete liiga palju halbu filme vaadanud!“ manitses suurt kasvu ja lopsaka juuksepahmakaga Triine põlastavalt. Tema ema oli politseiuuri ja ja seetõttu pidas ta end sellistes olukordades asjatundjaks. „Ei tule siia mingid pätid koolimaja vallutama!“ ütles ta vastuvaidlemist mitte salliva hääletooniga.

Kuid mõte, et kuskil läheduses võiksid siiski ringi hulkuda kummitused või kurjategijad, ajas paljudele judinad peale.

„Peab minema direktorile ütlema,“ otsustas pisike ja julge Oksana.

„Äkki peaks politseisse helistama?“ arvas kleenuke Tiiu, tema ei olnud just kõige julgem. „Triine, kas su ema saab siia tulla?“

„Pole seal kedagi,“ lõi Tormis käega. Tema oli klassis kõige vanem ja kõige pikem ja tavaliselt ka kõige rahulikum.

Ent just siis, kui nad kavatsesid koridorist lahkuda, hakkas suletud uksega trepikojast kostma nagu mingit vaikset sammukaja, keegi oleks justkui astunud – tümps, tümps, tümps. Lapsed tardusid kohkunult. Seinale tekkis mingi ähmane suur vari. Ja siis jälle: tümps, tümps...

„Appi, aidake, päästke!“ Esimese A klassi väikesed õpilased tormasid ehmunult minema, kõige kõvemini karjusid poisid. Mõni laps võib-olla nii väga ei kartnudki, aga kuna teised...

Nad jooksid peaaegu otse sülle oma õpetajale Tuuli-Mariele, kes oli klassiukseni jõudnud ja kandis suurt rasket kotti ning kaenla all mingeid kilerulle.

„Õpetaja, õpetaja, röövlid, pätid või kummitused tahavad sisse tungida!“ karjusid poisid kooris ja hingeldasid.

„Kust?“ imestas õpetaja ja seisatas.

„Sealt, trepikojast,“ näitas Tiiu käega ja ta hääl värises.

„Jah, me ise nägime!“ noogutas Ursula nii et lokid lehvisid.

„Kohutavalt jube oli!“ lisas Karl-Kaspar, hüpeldes erutusest ühe koha peal nagu kummist pörkepill. „Sihuke õudne vari!“

Esimese A klassi õpetaja Tuuli-Marie, heledate kahuste juuste ja suurte hallide silmadega, ei suutnud aga naeru tagasi hoida: „Mis te nüüd, mu väikesed tuulepead ja ettekujutajad, mida te veel välja ei mõtle! Täna on meil majas ju päästeameti kontroll. Vaadatakse üle, kas avariiväljapääsud on korras – need on väga-väga tähtsad, seal ei tohi ühtki asja vedeleda! Ja tulekustutid peavad ka kõik töökorras olema. Küllap te nende müra ja sagimist sealt trepikojast kuulsitegi!“

Poisid vantsisid klassi tagasi, olles pisut pettunudki, et asi lahenes liiga lihtsalt, hoopiski mitte põnevalt. Ent tüdrukud rõõmustasid – polegi mingeid röövleid ega kummitusi! Kunagi ei tea, kas poisse uskuda või mitte...

Veel veidi askeldamist, kooliasjade lauale sättimist, nina nuuskamist ning lõpuks saidki nad tunniga pihta hakata. Lapsed seisis laudade vahel sirgetes ridades, laulsid oma hommikutervituse laulukest ning tõstsid käed korraks kõrgele üles. Õpetaja ütles ikka, et keha tahab hommikul sirutamist.

